

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 7C/327/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210537
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Mikláňková
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2014:3512210537.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

r o z h o d o l :

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom zo dňa 27.09.2012 domáhal od odporcu, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o zodpovednosti odporcu za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, nakoľko nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3300032 dlžníkom: N. V., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 275,- eur a trovy konania.

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom nesprávne úradne postupoval, keďže nerozhodol o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v konkrétnom exekučnom konaní v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, hoci vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Tvrdil, že súd rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie a to rozhodnutím o vydaní poverenia. V predmetnom konaní neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Navrhovateľ nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza. Majetková škoda teda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil 70,- eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- eur, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil 15,- eur. Celkom v období medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil márne 125,- eur. Ďalej navrhovateľ vo svojich návrhoch uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadostučiniením

vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa, pričom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenčnej povinného. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas a efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky s príslušenstvom, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá a preto bolo potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ďalej uviedol dôvody: neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti navrhovateľa a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom. Navrhovateľ uskutočnil výpočet alikvótnym pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, teda 660,- eur za rok: 12 mesiacov v roku = 55,- eur za mesiac. Navrhovateľ postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval. Navrhovateľ požiadal, že je nutné deklaroväť porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu, deklaroväť porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a nahradiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu.

Navrhovateľ súčasne vzniesol námietku zaujatosti a žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012, č.k. 19NcC/332/2012-11 súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom Mgr. Stanislava Miklánková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp.zn.: 7C/327/2012. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v posudzovanej veci neboli zistené žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit, že je tu dôvod pochybovať o nezaujatosti namietaného sudcu okresného súdu. Namietaná sudkyňa nemá k veci, k účastníkom ani k ich právnym zástupcom žiadny významný vzťah z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p., ktorý by mohol predstavovať dôvod na jej vylúčenie z prejednávania danej veci a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa.

Podaním zo dňa 23.05.2014 žiadal právny zástupca navrhovateľa o zrušenia nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Uviedol, že i napriek tomu, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne bolo rozhodnuté, že sudcovia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom nie sú vylúčení z rozhodovania veci, s týmto rozhodnutím navrhovateľ nesúhlasí. Navrhovateľ opätovne podáva návrh na prerušenie konania a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti.

Odporca v písomne podanom vyjadrení k podanému návrhu poukázal na zmätočnosť podania - návrhu na začatie konania, pričom navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Tvrdil, že je nepravdivé a klamlivé tvrdenie, že navrhovateľ nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných exekučných konaniach, pretože v týchto konaniach bol účastníkom konania. Nie je zrejmý ďalej ani titul nároku na náhradu škody, pretože namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov, ďalej uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo sa dá vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Nie je teda zrejmé, či uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Nie vo všetkých konaniach uvádza navrhovateľ kroky, ktoré podnikol na odstránenie prietahov v konaní, pričom žiadosť o informáciu o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov, neuvádza či podal sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu alebo. ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu

alebo ústavný súd. Ďalej odporca namietal, že dňa 23.4.2012 boli doručené odporcovi prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých boli obsiahnuté aj žiadosti vo veciach, ktoré sú predmetom tohto konania. Návrhy na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím šesťmesačnej lehoty podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti tieto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným a podobne. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadosti nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný.

Odporca ďalej vo vyjadrení k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu vo veciach rozhodnutia o poverení exekútora po 15 dňovej lehote, súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia preto 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Pokiaľ mal ďalej nesprávny úradný postup spočívať v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom a nemôže ísť ani o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím okrem iného je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Nie je možné logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15 dňovú lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. K tvrdenej existencii prieťahov v konaniach poukázal ďalej odporca na § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013. Odporca v tejto súvislosti nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia ÚS SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je pritom kompetentný preskúmať len ústavný súd. Odporca ďalej vzniesol námietku premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom keď uviedol, že pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (teda tri roky pred dňom kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku), pri každom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30 dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009, pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred 23.4.2009, pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred 23.4.2009, vznáša námietku premlčania.

K otázke vyčíslenia škody ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Na preukázanie vzniku škody by musel navrhovateľ produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Navrhovateľ ako poskytovateľ spotrebiteľských úverov musí nevyhnutne využívať informačný systém, ktorý využíva pre všetky pohľadávky, nielen tie, ktoré boli predmetom exekúcie. Požadovať preto paušálnu sumu za udržanie informačného systému je nesprávne a účelové. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. K uplatnenej nemajetkovej ujme poukázal odporca na to, že vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur alebo 663,88 eur v jednotlivých veciach je nesprávnou úvahou,

pretože i ústavný súd vychádza vždy z okolností jednotlivého prípadu, predovšetkým z významu sporu pre žalobcu. Navrhovateľ ďalej nevyužil možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať prípadnú nápravu. Nie je možné ďalej prihliadať na tvrdené „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ členov riadiacich orgánov spoločnosti, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávne úradnému postupu dôjsť, a to i s poukazom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Odporca preto považuje konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., odporca navrhol zamietnuť, pričom si uplatnil náhradu trov konania.

Súd uvádza, že vo vzťahu k navrhovateľom podanému návrhu neboli dôvodné námietky odporcu, ktorý považoval návrh navrhovateľa za zmätočný z dôvodu, že v jednotlivých návrhoch nie sú uvedené spisové značky exekučných podaní a nie je presne opísaný priebeh exekučného konania. Hoci sa navrhovateľ vo svojich návrhoch skutočne obmedzil len na to, že napriek tomu, že mu musela byť známa spisová značka, túto súdu neuviedol, bolo možné z jeho návrhu identifikovať, o aké exekučné konanie na súde ide, keďže označenie oprávnenej a povinnej osoby, ako aj čísla spisu exekútora bolo spôsobilé takýto spis nezameniteľne identifikovať v registroch súdu. Preto nešlo o absolútnu zmätočnosť, resp. neúplnosť návrhu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať nemožnosť presnej identifikácie ním tvrdeného exekučného konania a ktorú by bolo možné považovať za takú vadu jeho návrhu, ktorá by spôsobovala nemožnosť pokračovania v konaní podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku. Rovnako abstrahovanie navrhovateľa pri jeho tvrdeniach o tom, k akým konkrétnym prietahom na súde došlo, keď sa navrhovateľ obmedzil len na číselné vyjadrenie počtu dní, v ktorých malo dôjsť k prietahom zo strany súdu, nemožno považovať za takú vadu návrhu, ktorá by mala mať za následok nemožnosť pokračovania v konaní podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku, keďže toto abstrahované skutkové tvrdenie bolo spôsobilé byť predmetom porovnania s konkrétnymi skutočnosťami, ktoré boli zistené s navrhovateľom označeného dôkazu - exekučného spisu súdu. Preto v prípade návrhu navrhovateľa nešlo o prenášanie dôkaznej povinnosti na súd, ako to tvrdil odporca, ale o pravdepodobne zlomyselné (keďže navrhovateľovi museli byť zrejmé spisové značky a konkrétne dni vykonania jeho úkonov a úkonov súdu) zjednodušovanie povinnosti tvrdiť rozhodné skutočnosti pre posúdenie jeho domnelých nárokov. Pre takéto konanie účastníka však Občiansky súdny poriadok nevytvára osobitné postupy, keďže možno dôvodne predpokladať, že prípadný postup súdu podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku by pri nespolutracujúcom prístupe navrhovateľa nevedol ku konkretizácii jeho skutkových tvrdení, resp. pri súčasnom, nesprávne ústavnoprávnom úvahou podmienenom chápaní nedostatku skutkových tvrdení ako dôvodu pre odmietnutie návrhu, nevedol k právoplatnému odmietnutiu jeho nepochybne, čo do skutkových tvrdení, šlendriánskych, advokáta nehodných a zlomyselne skoncipovaných podaní.

Vo vzťahu k navrhovateľom podanému návrhu neboli dôvodné, označené ako procesné, námietky odporcu, ktoré považoval návrh navrhovateľa za podané predčasne, keď tvrdil, že z § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Takáto permissívna, zrejme procesná norma nevytvára jasnú odpoveď na to, čo by malo byť následkom tzv. predčasného podania návrhu na súd. Je zrejmé, že následkom by malo byť určité procesné rozhodnutie súdu, pričom nielen zákon č. 514/2003 Z.z., ale ani Občiansky súdny poriadok jednoznačne neurčuje následky tzv. predčasne podaného návrhu. Nemožno využiť postup podľa § 8 a § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak sa má pred konaním na súde

konať u iného orgánu môžu súdy konať len vtedy, ak nebola vec v takomto konaní s konečnou platnosťou vyriešená, keďže predbežné prejedanie nároku nie je osobitným konaním, v ktorom by bolo zodpovedajúcim procesným postupom rozhodované o nárokoch navrhovateľa. Inak povedané to, že navrhovateľ v rozpore s § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nepodal žiadosť o predbežné prerokovania návrhu, nie je dôvod na to, aby súd dospel k záveru že ním podaný návrh nespadá do právomoci súdov podľa § 104 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku a nemôže mať za následok zastavenie konania a postúpenie veci na predbežné prerokovanie žiadosti, keďže predbežné prerokovanie žiadosti nie je osobitným konaním, ale zákonom osobitne vytvoreným, štát protežujúcim, postupom akéhosi mimosúdneho vyriešenia sporu medzi poškodeným a štátom, ktorý nemá vplyv na vznik, zmenu alebo zánik nároku poškodeného a ktorý nemá vplyv na to, že v prípade sporu, ktorý v tomto prípade medzi účastníkmi pretrval aj po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľ so svojou žiadosťou obrátil na odporcu, jedine súd môže rozhodnúť o nárokoch poškodenej osoby. Predbežné prerokovanie návrhu nie je osobitným konaním a prípadné uspokojenie alebo neuspokojenie nároku poškodeného nie je rozhodnutím ale osobitnou formou vyriešenia sporných nárokov dvoch rovných účastníkov právneho vzťahu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Prípadná absencia predbežného prerokovania nároku na náhrady škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je spôsobilá vyvolať akékoľvek procesné rozhodnutie súdu. Rovnako nie je dôvodom na zamietnutie návrhu. To platí o to viac, že z vyjadrenia odporcu je zrejmé, že zodpovednosť štátu v prípade navrhovateľom uplatnených nárokov štát odmieta tvrdiac, že navrhovateľ takéto vyriešenie svojich nárokov zmaril a tým navrhovateľ považoval „proces“ predbežného prerokovania nárokov za ukončený, keďže žiadosti o predbežné prerokovanie boli odporcovi navrhovateľom doručené v dňoch 23.4.2012 až 25.4.2012, a to vo vzťahu k všetkým jeho nárokom, pričom do šiestich mesiacov tieto nároky odporcom uspokojené neboli.

Súd konal a rozhodoval v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 1 O.s.p., svoju neúčasť náležite postupom podľa § 119 O.s.p. neospravedlnili, prihliadol na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy. Tvrdenia právneho zástupcu navrhovateľa, že i keď bolo rozhodnuté Krajským súdom v Trenčíne o námietke zaujatosti, pričom opätovne podávajú návrh na prerušenie konania, je účelové a zavádzajúce. Súd nerozhodol o opätovnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, nakoľko o tomto návrhu bolo už právoplatne rozhodnuté a to uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 04.11.2013, č.k. 7C/327/2012-39 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.02.2014, č.k. 6Co/229/2014-62 súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 04.11.2013 zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.04.2014.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 6Er/81/2009, spisov oddelenia Spr, písomným vyjadrením odporcu zo dňa 31.10.2013, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012, č.k. 4NcC/330/2012-11, uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 04.11.2013, č.k. 7C/320/2012-40, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2014, č.k. 19Co/232/2014-65, písomným podaním právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 23.05.2014.

Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č. k. 6r/81/2009, EX/12611/08 v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o Bratislava a povinného N. V.Á. súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 06.03.2009. Dňa 31.03.2009 vydal Okresný súd Nové Mesto nad Váhom poverenie č. 5304 005855* na vykonanie exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 418,91,- eur, trovy predchádzajúceho konania 7,70,- eur a trovy exekúcie.

Zo spisu Spr súd zistil, že navrhovateľ nepodal sťažnosť na postup súdu v predmetnom konaní 6Er/81/2009.

Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 04.11.2013, č.k. 7C/327/2012-39 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2014, č.k. 6Co/229/2014-62 súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 04.11.2013 zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2014.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok

ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v exekučnom konaní. Pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, súd konštatuje, že návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je podľa názoru súdu takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať, i keď súd plne prisvedčuje argumentácii odporcu, že navrhovateľ by mal jasným spôsobom identifikovať súdne konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda, o to zvlášť, že v namietanom súdnom konaní bol účastníkom konania. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci v návrhoch poskytol súdu len tvrdenie, že v každej veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhol vykonať dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné.

Odporca uviedol, že navrhovateľ neposkytol ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Keďže požadované údaje k žiadosti o predbežné prerokovanie navrhovateľ nedoplnil, nepovažuje MS SR ako orgán príslušný na prerokovanie žiadosti nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. Vo svojom písomnom vyjadrení odporca uviedol, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane navrhovateľa a nemôže zaťažovať odporcu. Nepravdivé je ďalej tvrdenie navrhovateľa o tom, že priložil prílohu - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do konaní v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní Ex 12421/2009, Ex 429/2010, Ex 10723/2008, Ex 5050/2011, pretože súd si zadovážil všetky uvedené exekučné spisy, pričom ani v jednom súdnom spise, ktorý sa týka uvedeného exekučného konania sa takáto príloha nenachádza. Súd nevidel v podaní predmetného návrhu pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaniach o nárokoch navrhovateľa, pretože

uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkami žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V prvom rade súd udáva, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Súдне a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajské súdy, NS SR. V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil, napr. NS SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Uvedené uvádza aj dôvodová správa k novele zákona č. 514/2003 Z.z. vykonaná zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013. I keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012 zastáva názor, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona, je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z horeuvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto smere, právoplatného rozhodnutia ES pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov /viď znenie § 9 citovaného zákona s účinnosťou od 1.1.2013/. Uvedené je dôležité nielen z pohľadu kompetencie príslušného orgánu posudzovať prietahy konaní, resp. porušenia ústavného práva, ale i z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si navrhovateľ nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na majetku /napríklad vo veci Nálezu ÚS SR III. ÚS 69/2011 z 3.5. 2011 ústavný súd konštatoval, účastník konania, ktorý počas tvrdenej nečinnosti súdu neprejaví navonok svoju nespokojnosť s jeho postupom, postupuje v rozpore so zásadou vigilantibus iura /každý nech si stráži svoje práva/, čo možno pripísať iba na ťarchu účastníka. I keď predmetom konania o nárokoch navrhovateľa je skúmanie nesprávneho

úradného postupu súdu a s tým vzniknutú majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu, súd považuje za správne poukazovať i na rozhodnutia ÚS SR, pretože v konaniach pred ústavným súdom, kde sa posudzuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa v podstate skúmajú a vyhodnocujú tie isté okolnosti, ako je zákonná lehota na rozhodnutie, ostatné okolnosti prípadu, úkony súdu, úkony účastníka konania, zložitost' veci a podobne. Preto súd poukazuje napríklad na rozhodnutie ÚS SR napr. vo veci I.ÚS 16/02, kde sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. I keď v danej veci išlo o nedodržanie lehoty na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd prihliadol na jednotlivé úkony súdu, osobitosť konania, na vyhotovenie rozsudku, ktorý obsahoval podrobnú skutkovú, právnu analýzu súdnej veci vrátane odvolania sa na príslušnú judikatúru NS SR, ÚS SR a podobne. V tejto súvislosti súd udáva, že i keď v niektorých exekučných konaniach nebol urobený úkon alebo vydané rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote /§ 9 ods. 1 citovaného zákona/, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. I keď by takýto nesprávny úradný postup súdu bol daný, navrhovateľ vôbec nepreukázal vznik škody alebo nemajetkovej ujmy priamo vyvolanej týmto nesprávnym úradným postupom. Je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v niektorých exekučných konaniach bola dĺžka konania ovplyvnená aj správaním navrhovateľa a súdneho exekútora, ktorí na opakované výzvy súdu nereagovali, dokonca súdny exekútor odmietol vyzvať oprávneného postupom podľa § 40 Exekučného poriadku na predloženie súdom žiadaných písomností. Takýto postoj je prejavom nedostatočného záujmu účastníka konania o odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa účastník mohol nachádzať a rozhodnutie súdu bolo preto ovplyvnené aj procesnou pasivitou oprávneného, teda v tomto konaní navrhovateľa /vid' napr. Nález ÚS SR I.ÚS 41/02 z 25.6.2003/.

V prvom rade preto súd skúmal, či navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci. Ako vyplýva z pripojených spisov oddelenia Spr, navrhovateľ nepodal sťažnosť na prietahy konaní predsedovi súdu. V niektorých veciach podal oprávnený žiadosť o informáciu o stave konania namiesto toho, aby reagoval na výzvu súdu predložiť žiadané listiny. Ďalej súd pre všetky prejednávané veci udáva, že navrhovateľ uplatňuje svoj nárok na náhradu škody s poukazom na exekučné konania, v ktorých navrhol vykonať exekúciu alebo viedol exekúciu na svoj návrh na podklade exekučného titulu, a to vo väčšine prípadov rozhodcovského rozsudku, ktorý tak ako bol v mnohých súdnych rozhodnutiach prvostupňových ako i odvolacích súdov a nakoniec i súdu NS SR /napríklad uznesenie NS SR 3Cdo 146/2011 z 13.10. 2011/ vyhodnotený ako nezákonný exekučný titul, tzv. nulité rozhodnutie, ktoré nikdy účinky vykonateľného rozhodnutia nemalo, nikdy platne nepriznalo navrhovateľovi žiadne plnenie práve z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky, ktorú má navrhovateľ vo všetkých úverových zmluvách upravenú identicky. V takýchto exekučných konaniach s prihliadnutím na oprávneným predkladané exekučné tituly preto nemohol vzniknúť nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma. Pokiaľ tvrdí navrhovateľ, že v období nečinnosti súdu mu vznikla škoda ako náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, na udržanie a správu informačného systému u, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Je zrejme, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám, tieto náklady nemôžu byť zvýšené v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu. Ani prípadné podanie žiadosti o informáciu o stave konania, podanie sťažnosti, ktoré podával vo väčšine prípadov ako hromadné žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti bez uvedenia čísel súdnych exekučných spisov, nemohlo vyvolať u navrhovateľa náklady v každej jednotlivéj veci tak ako tvrdí.

Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom bola doručovaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom Okresný súd Nové Mesto nad Váhom o týchto žiadostiach rozhodoval tak, že žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uzneseniami zamietal, resp. exekučné konanie zastavil, či vydal poverenie na vykonanie exekúcie, pričom od doručenia žiadosti do rozhodnutia súdu ubehol rozdielny, vždy podstatne kratší ako navrhovateľom tvrdený počet dní tak, ako to je zrejme z osobitnej časti odôvodnenia tohto rozsudku. Z priebežne novelizovaného, no vo vzťahu k návrhu navrhovateľa rovnakého znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že ak súd nezistí rozpor žiadosti o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; ak však súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom proti takému uzneseniu je na rozdiel od vydania poverenia prípustné odvolanie. Z uvedeného je zrejmé, že zákonom stanovená lehota 15 dní sa vzťahovala len také rozhodnutie súdu, ktoré malo za následok vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Do úvahy následne prichádzalo posúdenie dĺžky konania ako nečinnosti alebo zbytočného prietahu zo strany súdu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ sa návrhom proti odporcovi domáhal zaplata škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 3275,- eur tvrdiac, že Okresný súd Nové Mesto ad Váhom v konaní, v ktorom je navrhovateľ oprávneným proti povinnému N. V., EX/12611/2008 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, pričom o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol po viac ako 154 dňoch, pričom neuviedol, kedy konanie začalo. Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č. k. 6r/81/2009, EX/12611/08 v exekučnej veci oprávneného Pohotovosť s.r.o Bratislava a povinného N. V.Á. súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 06.03.2009. Dňa 31.03.2009 vydal Okresný súd Nové Mesto nad Váhom poverenie č. 5304 005855* na vykonanie exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 418,91,- eur, trovy predchádzajúceho konania 7,70,- eur a trovy exekúcie.

Z uvedeného skutkového tvrdenia navrhovateľ právne vyvodzoval, že išlo o nesprávny úradný postup. S týmto jeho právnym posúdením nemožno súhlasiť, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré vyvolalo zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva že, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danom prípade však bolo zistené, že súd vydal v predmetnej veci poverenie na vykonanie exekúcie, preto nebola v danom prípade daná zodpovednosť štátu. Súd konal tak, že medzi doručeným žiadosti o udelenie poverenia a jeho rozhodnutím ubehlo nie viac ako 154 dní, ale 25 dní. Takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody, pričom v ostatnom súd odkazuje na všeobecnú časť odôvodnenia rozsudku, a preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania bude podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnuté z dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne cestou tunajšieho súdu písomne, v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods. 1 O.s.p., súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Podľa § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.